

буди се, Южняко! Севернякътъ заграби земитѣ ти! Всичкитѣ рѣки по тѣхъ вече сж вледенени! Всички гори сж замразени!... Южняко! Южняко! Чувашъ ли, Южняко?

Трепвалъ Южнякътъ. Събуждалъ се. Прехвърквалъ бързо морето, но ледениятъ Студъ го посрещалъ и смразявалъ крилата му. Тогава Южнякътъ се връщалъ въ пустинята, нагрѣвалъ се по най-горещитѣ пѣсьци, надхвървалъ гърдитѣ си съ топлина и съ нова сила връхлиталъ на бой. Студътъ наново го посрѣщалъ, но Южнякътъ вѣтъръ духвалъ топлината върху му, и той бързо побѣгвалъ на северъ.

Тогава Южнякътъ се разфучавалъ надъ полята, разтърсвалъ отъ корень вледененитѣ дървета и почвалъ да разкъсва на дрипи премѣната на своя съседъ. Размразявалъ леденитѣ висулки, стопявалъ бѣлитѣ калпаци по къщитѣ, смѣквалъ кожата отъ гората и разбивалъ бронитѣ на езерата и рѣкитѣ.

Поточетата пакъ запѣвали по камънитѣ, горитѣ разпусkali зелени клонки, цвѣтенцата подавали премръзнали главички, а прогоненитѣ птици се завръщали съ пѣсни въ опустѣлитѣ си гнѣзда.

Оглеждалъ Южнякътъ възродената природа и тихичко прошепвалъ:

— Каквото и да си мисли моятъ зълъ и мраченъ съседъ, но моята пѣстроцвѣтна премѣна е по-хубава отъ неговата!

После се вслушвалъ въ пѣснитѣ на славеитѣ и веселия смѣхъ на децата изъ полянитѣ, усмихналъ се щастливо и се прибиралъ да почива.

Въ това време дивитѣ гжски прелитали вече далече на северъ.

— Кръкъ! . . . Кръкъ! . . . — подигравали се тѣ на Северняка. — Събуди се, Северняко! Иди да видишъ, какво направи Южнякътъ! Нищичко не остави отъ твоя леденъ градежъ!

Размърдвалъ Севернякътъ вкочененитѣ си крака и отново трѣгвалъ къмъ южнитѣ краища, за да види разрушенията на съседа си. . .

Хиляди и хиляди години траяла лютата вражда между двамата съседни. Най-после Севернякътъ си рекълъ:

— Омръзна ми тая вѣчна разпрания! Тъкмо привърша работата си и се прибера на почивка — хайде! Почвай наново! Ще поискамъ отъ съседа да заключиме миръ. Въмѣсто да воюваме, ще установимъ точно границитѣ си по земното кълбо. До тука ще е студъ и мразъ — отъ тука нататъкъ — суша и пекъ! А пъкъ за да бжде траенъ нашаятъ миренъ договоръ, ще му предложа да станемъ сватове. Той има дъщеря — ще я поискамъ за жена на малкия си синъ.

Зарадвалъ се Севернякътъ, плзналъ се бързо по плочитѣ на Ледоватия океанъ, заскачалъ отъ върхъ на върхъ и стигналъ до брѣга на Сръбдиземното море.

— Е-хей! Съседе! Чувашъ ли ме? — викналъ той презъ морето. — Ела да си поговоримъ!

— Ида, ида-а! — отвърналъ Южнякътъ, поотупалъ пѣсччинкитѣ отъ политѣ си и прехвъркналъ морето. — Добра среща, съседе! — усмихналъ се той. — Какво така ни по едно време си се сѣтилъ за мене?

— Не бой се, съседе, — примирително подхваналъ Севернякътъ. — За добро съмъ дошелъ. Сватове искамъ да станемъ. Ти имашъ дъщеря — хубавица, азъ пъкъ имамъ синъ — хубавець. Искамъ да се сродимъ и да престанемъ да се караме. Ще си раздѣлимъ земята точно на две. Половината ще е за мене — искамъ да я заледя, както съмъ заледилъ Северния океанъ. Другата половина ще вземешъ ти. Ако искашъ, изгори я отъ жега и капчица дъждъ не ѝ пуская!

— Не е лошо, не е лошо. . . — усмихналъ се неопредѣлено Южнякътъ. — Мирътъ, съседе, винаги е по-добъръ отъ войната.

— И азъ, съседе, мисля така. Затова и дойдохъ при тебе. Ще заключимъ миренъ договоръ за вѣчни времена. А за да скрепимъ мира по-здраво — и сва-